

ПЕТРО КЛИМЕНКО

ГАЙДАМАКИ

ВІРШІ ВІЙНИ І НАДІЇ

Київ, 2016

*Дякую усім рідним,
друзям і побратимам,
майданівцям, бійцям АТО,
людям, які допомагали мені
в роботі над збіркою.*

*Особлива дяка
СИДОРЕНКО Олені Іванівні
КОЗАКУ Валерію Васильовичу
КАМІНСЬКОМУ Сергію Федоровичу
ДРАГАНУ Андрію Юрійовичу*

Про що пишу

Про що пишу – не тільки біль
Це і набат, це і надія.

Писати – це не самоціль,
В моїх віршах народна мрія!

В них і наказ, і вірний план
Побудувати світлу днину,
Щоб знищити той підлий клан,
Й було не сором за країну.

У нас у всіх одна турбота,
Що в Заповіті батько дав –
Довести до кінця роботу,
Яку Майдан тоді почав.

Не буде олігархів в Україні!
Народ сам стане собі пан!
Багаті і заможні всі родини!
В серцях навіки – наш Майдан!

ІДЕ ВІЙНА

Зелені чоловічки

Учора зайшли в гості зелені чоловічки:
По мові – росіяни,
Але, пардон, – без лички.

Все чинно, добре, ввічливо –
кімнату зайняли,
Почали в стіну гупати, –
Щоб двері там були...

Свої ми двері зробимо, –
бо будемо там жити!
А поки що, потерпите –
Крізь вас будем ходити!

Своїх бомжів поселимо, – пояснюють вони, –
Місцеві – не населення –
Збирайте кавуни!

Щоб все було в законі – давай голосувати:
Усіх хто буде тут за нас –
Не будемо чіпати...

Стою у капцях, думаю: цікава демократія...
Бо їх налізло повно вже, –
А проти – тільки я та я...

Грізна скаканина

Ми стрибали на Майдані
Щоб зігрітися і для...
Москаляку на гілляку –
А ще краще – на Кремля!

Путін з Хамом хочуть їсти
Та нічого не робить...
Мо й Європа допоможе –
Хамів путінських звалить!

З москалями воювати:
На війні – як на війні!
Стала самооборона –
Переможемо в борні!

Москалям того не знають,
Як це зиму простоять!
Увесь світ нам аплодує:
За свободу! Так тримать!

Ми уже здолали «феню»,
переможем москаля,
доберемось і до Сені
буде вільною земля!

Буде вільна Україна!
Хто б чого нам не казав,
Щоб не стрибала скотина –
Для того народ стрибав!

Шпигуни

Вже сотий Штірліц в Україні попалився –
Із Гітлером усе було простіш...
Путло за упокій душі напився –
Нового треба готувати чимскоріш!

І ложечку виймати їх навчили,
І класти не собі її в карман...
Та знову шпигуна його розкрили
Як тільки – не збагне того Вован.

Учили їх не лаятися матом,
На дурня дудлити горілку відучили,
Росію називати старшим братом...
Щоб не забули – струмом добре били!

А ті все «сипляться» і «сипляться»,
як груші –

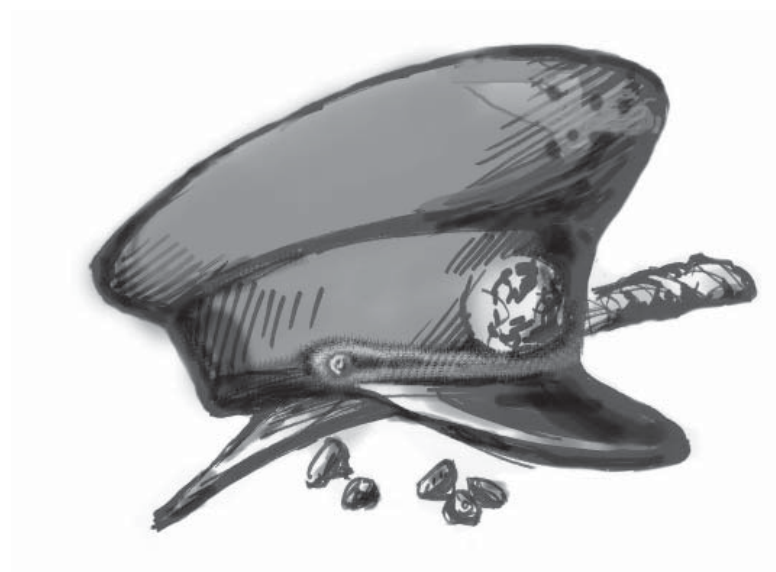
Всі ґудзики з отрутою поїли...
Російська розвідка у розпачі й калоші –
Чи дурні всі, чи вроджені дебіли.

Обладнання і техніка – найкращі,
У вишиванки навіть одягнули.
Та результат один – суцільне трясця
Який секрет – і досі не збагнули.

Сиділи й міркували дні і ночі
Всі прорахунки буцім врахували...
Невже у українців Сірка очі?
Бо в шпигунів ізнов одні провали.

Не візьмуть, сіромахи, те до тями
Ні через день, ні рік, ні сотні літ –
Їх шпигуни з щурячими очами,
а в українців – волі теплий світ.

В очах холопських полум'я немає –
Там лиш жадоби й заздрості наліт,
В рабів того вогню не вистачає,
У тих очах навіки мерзлий лід!

Іде війна

Я намалюю вам війну,
Не з боку, а зсередини...
Не з фільмів гамірно-дурну,
А ту, яку не згледіли.

Бійцям війна іде ногами –
Окопи, тиснява, багнука,
Листи до дівчини, до мами,
Що тут стріля ота падлюка...

Комбат і взводний – найрідніші –
У них в руках твоє життя,
А спогади – лиш наймиліші,
І роздуми, і каяття...

Все що зробив – як на долоні:
Як ріс, навчався, з ким дружив,
Всі прорахунки, дні солоні,
Про тих, кому десь завинив.

Душа чистішає і люди
Війна – могутній автоклав,
Як в переддень страшного суду,
Погане, добре – все згадав.

Коли закінчиться війна,
Ті, що пройшли її горнило,
За смерть питатимуть сповна –
У них уже своє мірило!

У офіцерів і комбатів
Теж є багато запитань:
Не про харчі та кількість танків,
А де та грань – де правди грань?

Хто заробив на цій війні?
Хто розпочав і хто підтримав?
Життя дітей – своїх синів,
Життя Донбасу, доля Криму?

Хто має за оце відповідати,
Хто заслужив пекельні муки?
Бо якщо зараз не спитати –
То знову розпочнуть війну гадюки.

Питань багато...
Відповідь одна –
Іде війна.
Йде поки що війна.

Батальйони, поверніться на Майдан!

Козаки до бою разом стали,
Щоб закінчить владний дерибан,
Досить! Дуже довго ми чекали...
Годі вже чекати! На Майдан!

Кулю в лоба – ті які кричали,
Лижуть і облизують казан,
Тільки-но до влади як дістали –
Новий починають дерибан.

Як нема війни – вертай назад!
Якщо йде весілля – де баян?
Якщо перемога – де парад?
Батальйони, поверніться на Майдан!

Нові Хами крісла вподобали...
Знов гребуть добро у свій карман...
Чи для того сотні погубили?
Повертайтеся хлопці на Майдан!

Йде війна! Та ні – якесь АТО...
То у влади свій працює план:
Щоб не розібрали хто є хто,
Щоб поліг в боях увесь Майдан.

Поверніться, – ви потрібні тут!
Іншої України десь немає
Щоб не дочекатись нових Крут,
Поверніться – вас Майдан чекає!

Ви отут потрібні і живі –
Вас чекає Батьківщина-мати!
Щоб із влади вигнати катів!
Щоб нову державу будувати!

Хто знає, скільки коштує війна

Хто знає скільки коштує війна?
Один день горя, сліз і болю?
А зрада – скільки коштує вона,
Як полічити ціну крові?

Всі речі мають іншу вартість:
Під час війни – ціна війни...
Життя, обов'язок та совість,
Своя або своїх синів?

Життя тепер – в секунді час,
Який ви можете боротись,
Дорожчий лиш боєзапас,
І темп вогню – такий часопис!

Одне мистецтво має ціну –
Мистецтво швидко убивати.
Протриматися більше за годину,
Влучніше ворога стріляти.

Жорстокість має виправдання:
Якщо не ти – тоді тебе.
А ціну людського страждання
Історія, можливо, розбере.

Нема емоцій в автоматі,
Ні болі, ні жорстокості нема –
Усе приховано в серцях солдатів...
Приціл, гашетка, постріл і катма.

Це ПОДВИГ, якщо це за Батьківщину!
Якщо за гроші – злочин (було й буде)...
Ти ворога вбиваєш – не людину,
За гроші – ти слуга Іуди.

Хто знає скільки коштує війна...
Один день горя, сліз і болі?
Що за падлюка, гаспид, сарана
Готова проливати ріки крові?

Війна закінчиться – чи будемо питати:
Минулий раз погано рахували...
«Пропалі безвісти» мільйонами солдати
Щоб не платити – їх і не шукали.

І біль, і сльози мають свій рахунок.
Страждання, смерть – невже ніщо не варті?
Життя – не безкоштовний подарунок,
Не рідина у поминальній квартирі.

Бо всі рахунки треба виставити тому,
Хто статки заробив на цьому.

Або війна, пробачте, або бізнес!

Війна – продовження політики, не бою...
Працюєш з ворогом під час війни –
ти зрадник!

Які б там гроші не текли рікою,
Най навіть Президент чи радник,
Відповідати маєш головою!

Коли війна – на фронті твої діти!
Якщо АТО – в відпустці на Багамах...
Ми будемо із ворогом всі битись?
Або це бізнес з Путіним і з Хамом?

Бо вартість кулі буде зовсім різна:
Якщо своя – життя, а не три гривні...
Одразу ясно: чи земля ця рідна,
Чи Новоросія, Кацапія за срібник...

Народ воює за народну владу!
Народ питає: звідки ваші статки?
Війна за гроші, чи державна зрада?
Це оборона, чи єврейські святки?

Бо Путіну потрібна перемога,
Як Гітлеру потрібен був весь світ!
А Україна – то фортеця на дорозі,
Яка Європу захищає сотні літ!

Або війна, пробачте, або бізнес
Або АТО, або Росія – ворог!
Ти з ним воюєш, чи ти гроші ділиш?
Ти патріот, чи просто «сучий потрох»?

Зрада

Як офіцер, як фахівець військовий –
Скажу всім чесно – це державна зрада!
Не бачить тільки дурень безголовий
Війни, безчестя і російських Градів.

Спочатку зрадили народ наш на Майдані,
А далі Крим, Донецьк і Іловайськ –
Усе оце – робота тих баранів,
І тисячі полеглих наших військ!

Державна зрада власного народу!
Чиновників продажної системи,
Які лише крадуть і мелють в ступі воду,
І не вирішують, а створюють проблеми!

Коли війна – народу не до них...
Потрібно ворога у битві зупинити,
Найбільший ворог – саме серед тих,
Які повинні нас же боронити.

Чим більше у людей проблем –
Тим менше часу владу зачіпати,
Допоки ми воюєм з москалем,
Ці крадії виносять все із хати.

Колишні схеми – нові хазяї,
Нацбанк успішно гривню «опускає»,
У змові із гебешником в Кремлі, –
А армія озброєння чекає...

Російські фірми досі тут працюють,
Прибутки Порошенка там ростуть,
Убивці Сотні далі бенкетують,
А гроші з України все течуть...

Люстрація продажна, як повія,
Корупція цвіте, як навесні,
Чи залишилася іще надія,
Що лишать нас в спокої москалі?

Що судді стануть лиш служить закону,
Що Президент не буде олігархом,
Що депутат без партії, та з честю,
Що весь Майдан не піде в вічність прахом.

Прем'єра треба вже без кулі в дупі,
Щоб прокурор – не курва з певним стажем,
Спалити треба все ганчір'я в купі!
Або вони нам, або ми їм щось покажем!

Мобілізація потрібна Україні!
Мобілізація дітей всіх олігархів!
Без цього – нема віри їм віднині,
Не буде зброї і не буде танків...

Дебільцева й продажна ця система
По іншому не буде працювати,
Допоки їхні власні статки й діти
Не будуть тут на фронті воювати.

Якби сини Турчинова й Вальцмана
Були в Дебальцево, у Пісках, в Іловайську
Генштаб вже б розстріляв того Мужлана,
Солдат би не шукав броню і каску.

А так – АТО!

Не сіло і не впало...

І не війна,

а десь там терористи...

Вони бояться, щоб їх не спитали:

А як вони «воюють» особисто?

Вони всі зрадники – якщо оце війна,
Бо з ворогом не можна торгувати,
Якщо АТО – АТО – їм мать родна!
Вони прибутки будуть рахувати!

Турчинов має відповідь уже тримати –
Він був В.О., коли продали Крим,
Агресору там бій було давати,
А не ховатись у лайні своїм!

Немає шансів у Москви на перемогу
Коли немає зрадників між нас
Та й досі жоден не притягнутий за злочин,
Хоча вже рік пройшов. Майдан ще наш?

Небесна Сотня – вже десятки тисяч!

На совісти уже цієї влади

Пройшов вже рік – не тиждень і не місяць

Народ все бачить:

Зрада!

Зрада!

Зрада!

Гібридна війна

Війна завжди то чийсь інтереси...
Хоч скільки доль згоряє у вогні!
Най навіть тих, хто вижив у борні –
Довічно доганяють стреси.

Скалічені тіла, родини, душі,
Обпалені війною діти,
А їм ще жити і своїх родити...
За що? Навіщо? Хтось сказати мусить...

Гібридною нову війну назвали,
Тому, що почали її гібриди!
Були братами, сестрами сусіди,
Та в мить яку враз ворогами стали!

Гібридна – бо підступна й підла!
У ній не може бути честі й слави –
Своїх «героїв», як собак ховає у канави...
Продажна – в три десятки срібла...

Оті Івани, покалічені в Чечні,
Спаплюжені до відчаю у злиднях,
Протезами із Градів б'ють по людях,
Наслухавшись чиеїсь маячні!

В безвиході, у розпачі, в безсиллі,
В нікчемності, безцільності буття,
Готові нищити чужі життя,
Продавши душу пеклу і Чортилі!

Війна – безсовісна тварина!
Така ж безсовісна, як всі ті інтереси,
Як телебачення, і їх продажна преса...
Той, хто почав війну – скотина!

То – скотина!

Груз 200

Ты ведь выедешь отсюда
По-любому грузом 200,
Здесь тебя накроют Градом
И отправят гроб невесте.

Хорошо, если отправят,
Не оставят догнивать,
Тем, кто вас сюда направил, –
недосуг ваш труп искать.

Что ж ты здесь, «родной», забыл?
В камуфляже, с автоматом?
По охоте заблудил?
Вас сюда послали...матом?

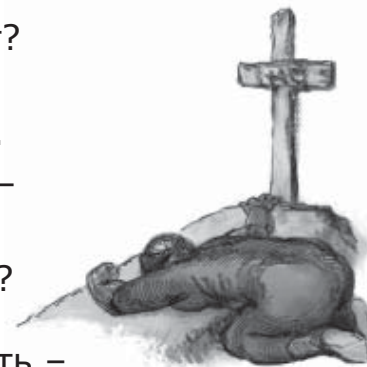
Был приказ? А как присяга –
Лишь Россию защищать?
Есть секретная бумага?
Забреди, мол, погулять...

Не хотели? – А кто хочет?
В небо выпусти рожок
И сиди, пока приспичит,
возьми с полки пирожок.

Нет, о Родине скучаешь –
Направленьє показать?
Своей пули ожидаешь?
Очень хочешь наступать?

Злая мачеха Россия –
как всегда: мать-перемать –
дураков одних плодила, –
что ж беречь их, охранять?

Коли больше будет трупов, –
Больше будет и наград,
Детей меньше, умных-глупых –
Лезет мразь в калашный ряд...

До чего народ тупой –
Весь в говне, – это Россия!
Не найдешь другой такой –
смесь безволя и насилья!

Бред поповского разбоя,
Покаяния воров,
Доброты, вранья, запоя,
Грязи, власти мусоров...

Щедрости, щедрот, богатства,
Счастье: в баню и толпой,
Вперемешку с мрачным бл*дством,
Русский мир – он не такой?

Каин брата – страшный грех!
Так Москва предала Киев
Прорубив окно от всех...
Из себя раба не вывел.

Грех библейский не дает
Успокоиться когда-то, –
Совість, память огнем жжет
В наказание – за брата.

Орды вновь идут на Киев,
Ослепленные крестом,
То расейские Батыи
Вновь с корытом и мечом.

Грузом триста, может двести, –
Всех обратно перешлем.
Без меча, а в том корыте,
Все что после соберем...

Кто на брата точит нож
Каин тот и тот Иуда!
Грузом 300, грузом 200,
Все поедете отсюда!

Руській мір

Грізні Гради гиять громи,
Донбас дихає вогнем,
Віє віхола у дзвони,
Люта смерть повзе плющем...

Зажеврила, загорілась,
запалала тут війна –
Розлилася, розлютилась,
розпаскудилась вона.

Ріже долі, рідних, друзів,
Рвані рани, гори трупів –
Що потрібно тій катюзі,
Звірині, що зветься Путін?

Сльози, сироти, свавілля,
Смерчі сіють свою смерть.
Валтасарове весілля –
Роги, ікла, хвости, шерсть!

«Руський мір» іде війною –
То гібридний, підлий «мир»:
Братовбивців, купу гною
Надіслав москаль-упир.

Зі своїм собачим серцем
Суне сотнями скотина
Україна пече перцем,
Рве кадик сучого сина!

Скоро падло те сконає,
Здохне Путін у Кремлі,
Вже чорти його чекають,
Проклянуть і москалі!

Голий цар

Йшов цар по площі абсолютно голий,
Народ дивився, але всі мовчали,
Маленький, миршавий пісун бовтався
кволо,

На Мавзолеї маршали стояли.

Уздовж червоного паркану
Було поховано десятка з два героїв,
Могила там червоного тирана
– Й вони мовчали – бо уже не вої.

Останній бомж із дірки вилізав,
Прокинувшись у дранті і обносках,
Вітаючи цара, мовчав,
В роти малечі повставляли соски.

Ніщо не руйнувало миті слави,
Із репродукторів лунає лиш: ура!
Крокують вояки, як сіра лава,
Літає у повітрі мішура.

Куранти б'ють, б'ють барабани, труби
Над ними в небі виють літаки,
Ворони, й ті, позціплювали зуби,
Глибоко в землю поховались черв'яки.

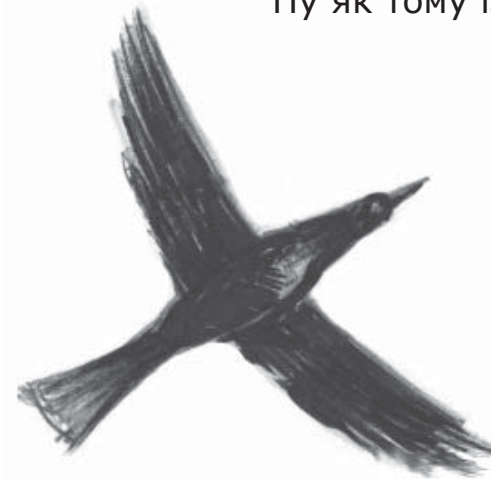
Цара вітає білокам'яна столиця,
У телевизорах йому співають: слава!
На гамір позбиралися синиці,
Щоб подивитись: що то за забава?

Серед дахів і охорони прошмигнули,
Подивувалися із двоголових гав,
Коли цара побачили – сирнули –
Отак той і обісраний враз став.

Воно й не боляче, та лоскотно не в міру.
Підскочив цар і так заверещав,
І все б воно нічого, та допіру,
Цюцюрник у цара того устав.

Як той хробак, що вилізає з гною,
Коли наївся, й ще йому не спиться.
Птахи, поспілкувавшись між собою,
Злетілись на те диво подивиться.

Малий горобчик – жидівня проклята,
Був найпрудкіший – захотів вхопити,
То й дзьобнув у цюцюрник цара-тата –
Ну як тому із того не завити?

За горобцем налетіли синиці,
По черзі обгризали хробака,
Воронам лиш дісталися сідниці,
Коли з трибуни цар летів торчка.

Неначе вітром здуло всіх з подвір'я,
На площі залишився один цар,
Без піюна, проте увесь у пір'ї,
А в голу сраку впився ще й комар.

Час слави й величі за мить вірвався,
Серед Червоного майдану і юрби,
Величний цар прилюдно обісрався –
Цей світ не бачив більшої ганьби.

Зірки – у шоці, сонце реготало,
Картина маслом – що і не кажи.
Коли його з бруківки піднімали,
Він аж до башти все відкладавав коржі.

Та стара казка, що насправді стала,
(Бо те все буде, як нераз було)
Цара обличчя люду показала,
Тому царів і звать усіх Х*ло!

Де моляться і славлять ще царів,
Там відбувається таке іще й донині.
Дивитись смішно і не жалко москалів –
Вони – раби! А слава – Україні!

Брате!

Брате! Ти чуєш, Брате?
Я знаю – чуєш, але мовчиш...
Б'ють кулемети, ревуть гармати –
Тож ти не спиш! Ніяк не спиш!

Брате, одна в нас мати,
Одна родина, земля одна,
Що ж за тварина рве Батьківщину,
Рве Україну, коли слаба?

Поряд ми маєм стати!
Ти чуєш, брате, мої слова?
Тебе послали братів вбивати –
В кого стріляти – є голова?

Послухай, брате, послухай знову,
Якщо то правда страшна, давай...
Побач очима, веди розмову,
Дай руку, брате, а не вбивай!

Хто ходить в гості із автоматом?
Кого ховають, як тих собак...
Ти чуєш, брате, – щось тут не теє...
Зовсім не теє, зовсім не так!

Війна вартує великих грошей,
Хто платить гроші, щоб ти вбивав?
Щоб брат на брата – яка скотина?
Невже ти, брате, їх не впізнав?

Брате, послухай, брате!
Скажи, хоч слово – скажи, давай...
Ти розумієш – одна в нас мова,
Ми рідні, брате! Тож не стріляй!

Не можна, брате своїх стріляти!
Стріляти треба – хто дав наказ,
Хто наказав вам братів вбивати...
– Ото падлюка! – Тваринний сказ!

Брате, ти чуєш, брате!
Подумай краще: як далі жити?
Давай-но разом пісень співати
Дружити треба, горілку пити!

Як зможеш далі убивцем жити?
Який за гроші, який, як кат...
Спинися, брате! Іще не пізно!
Ти – не Іуда, ти – рідний БРАТ.

Давай-но краще ми жито жати,
А в кожній хаті – най справжній рай,
Вкраїна мила буде вітати...
Тільки у брата – ти не стріляй!

Не брат ты мне!

Не брат ты мне,
коль мне стреляешь в спину...

Какая б истина ни пряталась в вине,
Коль ты войной полез на Украину –
Не брат ты мне!

Твой «русский мир» с оружием и матом...
Не нужен на моей земле –
Чужой солдат на танке с автоматом –
Не брат ты мне!

Прошли века, когда мы жили вместе,
Делили радости, невзгоды наравне, –
По брату бить из пушек – дело чести?
Ты кто? Какой же брат ты мне?

Какая б не была и в чем причина –
Приди как друг, приди, как брат ко мне.
Не обряжайся «вежливой» личиной,
Как вор... Тогда не брат ты мне!

Как после этого в глаза смотреть нам
сможешь?

Всей Украине? Сиротам в семье?
Ты хочешь всех нас уничтожить
По воле злого карлика в Кремле?
Не брат ты мне!

Придешь сюда, и что ты мне расскажешь?
Что я фашист на собственной земле?
И ты меня, как брат родной, накажешь –
Убьешь? Какой же брат ты мне?

Тебя всегда встречал я с хлебом-солью,
А ты в ответ: Ура! Теперь Крым – наш!
Ты захлебнёшься нашей братской кровью!
Не праздник будет, похорон здесь ваш!

Или ты скажешь: Я ведь не стрелял!
На этой подлой, необъявленной войне...
Но даже если просто ты молчал, –
Не брат ты мне!

Потупишь очи: Я о том не знал,
Не видел грузов 300, грузов 200,
Не слышал ты, как я тебе кричал –
Дрожал от страха молча в одном месте...
Хотя ты точно знал, что Путин врал!

Не брат ты мне!

Ты трус! И ты предатель!
Скажу тебе в глаза чтобы ты знал:
Ко мне пришел, как вор и как каратель...
И даже если молча созерцал –
Ты раб системы, узник в той тюрьме –
Не брат ты мне!

Ты можешь себе в душу посмотреть,
Не лгать отборно и красиво в сотни крат?
Задай вопрос и сам себе ответь:
Ты раб системы – или ты мне брат?

Медвежья услуга

Я теперь знаю точно,
что значит медвежья услуга...
И уже не со слов –
что такое российский медведь,
Это кто убивает из глупости близкого друга
И при этом о дружбе
эта тварь продолжает реветь!

Что тут скажешь: спасибо, дружище!
Удружил! От медвежьей души пособил!
Только
 больше подобных друзей мы не ищем –
Лучше рядом злой враг,
 чем подобный дебил!

Червоний сніг

На Донбасі, на Донці,
На Савур-могилі
Козаки зійшлись в бою
За Україну милу...

Полягло багацько їх
У сиру земельку –
Став червоним білий сніг,
Та не вмерла ненька!

Душу й тіло положили
За честь і свободу –
Не здалися, вборонили –
Славні сини роду!

На козацькій тій могилі
Виростають квіти,
Про славетний дух та силу
Співатимуть діти.

Хай лунає їхній сміх,
Хай боїться ворог,
Той червоний з крові сніг
Їм гикнеться скоро!

Укропи*

Нас називали
наймити й холопи –
Бо саме ними
нас зробить хотіли,
А зараз,
бісячись, кричать:
УКРОПИ,
Не розуміючи, як ми постать зуміли.

Вони – пани, для них народ – то бидло,
Вони ж є обрані – сидять в Верховній Раді,
Для них одне мірило в світі: Гроші!!!
За них і дупи підставляти раді.

А ми – УКРОПИ! Ми – ХОХЛИ! Ми – ЛЮДИ!
В яких є честь, є совість, наша воля,
Всі ми – городній український опір,
Боротись за Вкраїну – гідна доля!

Ми маємо коріння із Трипілля,
За незалежність ми, як прадіди і нині
Так, ми УКРОПИ – не якесь там зілля:
Героям Слава! Слава Україні!

Най Путін там в Москві лютує –
Бо він без українців ніц не вартий,
Хай дме на воду він, і ще в щось дує:
Війна з УКРОПОМ – це зовсім не жарти!

Хай скільки хоче гиндиків малює –
Скоріше ліктя він свого дістане!
Тепер, невже що в зад нас поцілує,
Листа напишемо й Московському султану...

Це ми – УКРОПИ! України діти!
Ми не якісь засрані будяки!
Ми переможемо і будем гідно жити!
А для Путла – на цвинтар всі стежки!

* Укропи – українські патріоти, не пов'язані з жодною політичною партією чи силою.

Судьба и детей ваших внуков:
Нищета, наркомания, рабство...
Вот так беспросветна и глупа
Идея «российского братства».

Хватит врать, господа! Хватит врать!
Верить в силу свою и богатство –
С ними дальше покорно молчать
И потоками лжи обливаться?

Как признать, что отбросы и сброд вы?
Низ – сдыхает, верхи – зажрались...
С нищеты вырастают хоромы –
Ты любуйся на это, молись!

Чем молчать – то честнее стреляться,
Чтобы мразью дрожащей не слыть...
Лучше кровью своею харкаться...
Чем так жить! Так уе*ищно жить!

Коль Крым-наш – ему отдуваться!
Новороссия – трупы и смрад...
Но вам некуда больше деваться –
Путин завтра проводит парад!

У какого народа культура
Прославляет загробный лишь мир?
Под оркестр, где одна партитура –
Похоронная музыка – пир!

А на площади Красной крови,
Почитают одних мертвецов,
Нет добра, нету жизни, любви –
Сюда тянут все дети отцов!

Эталоном и высшей наградой
служит площади Красной стена,
по которой и ходят парадом
и мечтают все те, в орденах.

Не как жить, и мечтать в этой жизни –
А мечтать умереть без позора,
А детей посвятят вновь на тризне...
Заклеймят их на страх приговора.

Так культура какого народа
Позволяет над ним издеваться?
Над народом – не может! Над сбродом!
Так бороться вам или стреляться?

Парад Перемоги

Червона площа.

Ранок. Гудуть ноги.

Москва святкує свято Перемоги.

Сторічний ювілей – кругленька дата!

І хто ж то буде той парад приймати?

Побатальйонно, вишукувшись в ряд,
З останнім галасом курантів о десятій,
Велично з протягом звучить: Параад!
І Путіна обличчя на плакаті...

Святково прибрано довкола тут усе,
Ізнову він стоїть на Мавзолеї –
Тож з нами Бог! Спасе і пронесе,
З ним поряд – Сталін, Гітлер, Ленін!

Адольфа з Йосею – наука клонувала,
Для всіх присутніх – був добрячий шок...
Володю Леніна з труни підняли,
І запросили з шоу-бізу всіх зірок.

Ульянов зразу став писать декрети:
Кого повісити, у кого що забрать,
А Йосип резолюції кладе на все те –
Коротко й лаконічно: РОЗСТРІЛЯТЬ!

Із Гітлером під руку всі гуляли,
Той на прохання верещав: Гітлер-КАПУТ!
І Льоню Брежнева зі смаком цілували,
Микиту чмокали у лоба і у пуп.

Помиті коні, танки, літаки,
Копита, барабани б'ють...
Орли на баштах сяють і зірки,
Мотори і пропелери гудуть...

Величне свято – свято Перемоги!
Хоча забули кого і із ким –
Скандують імена вождів щозмоги,
Вітають третій і останній Рим!

Прилюдно Путіна припнули на хреста,
Якого він заніс на Лобне місце...
Його, месію, весь народ вітав
Й кричав: Він – Бог!
Щосили, ледь не тріснув.

Потому зняли – начебто, воскрес,
Піднявся на трибуну в мікрофона,
Хильнув півлітра – щоб прибрати стрес
І дав наказ іти вперед колонам!

Пішла піхота римських легіонів,
До блиску чищені суворівські полки,
Тачанки, запряженні коні,
За ними танки, БеТееРи і Буки.

Катюші, Гради, Буратіни, Іскандери,
Над ними в небі пролітали літаки,
Багацько йшло китайців – як холери,
Індійські та чеченські вояки.

А замикали той парад – попи,
Між ними сірі та зелені чоловічки –
Кадилами кадили і кропили,
В кінці усіх хрестили біля річки.

Народ був в захваті: агенти ФСБ
Горілку безкоштовно наливали,
Але усе, що жовто-голубе
Безжально відривали і топтали!

Надвечір, за традиції – салют!
Години з дві у небі миготіло,
З екранів та плакатів: Путін – ТУТ!
А поряд – журавлі летіли...

Уранці відїжджав кортеж гостей...
У психлікарні складений був звіт:
Приблизно 50 пожеж, 700 смертей
Іще десь стільки ж написали заповіт.

Всі витверезники були забиті вщент,
Ще й досі по палатах чути спів,
Швидкої не було вільних карет,
Споїли 100 відсотків лікарів...

Зняли з завісів кілька сот дверей –
На них вони катались, як на танках,
Пляшками кидали через паркан в людей,
І згвалтували дворову Каштанку.

Бог-Путін йти на Крим ззивав,
Його підтримали у «Раді Федерацій»...
Один утримався та не голосував
Оскільки нещодавно зламав пальці.

Що ж, непогано ми посвяткували!
У головного лікаря печаль –
Шкода, що «Путіна» того ліквідували,
Цікавий хворий був на практиці –
тож жаль.

Наказ по святкуванню – лаконічний:
Полагодити все, мертвих – списать.
Загиблим буде в морзі пам'ять вічна,
Хто винен у підпалах – покарать!

Замислився, потер чоло, замріяв
І дописав в куточку свій наказ:
Того, який утримався – у хірургію,
Немає місця опозиції у нас.

В повітрі ще з учора пахло димом,
Смердить у коридорі сеча й газ...
Всі хворі почуваються щасливо,
На славу вийшло свято – просто клас!

Новороссия

Давно Россия без мозгов, –
Зачем они, когда есть газ?
Своих мочи! Дави хохлов!
Кто может думать – недо-рас!

Кому свобода мать родная?
Тому за стенку или к...
И не нужна страна другая,
Ни стыд, ни честь, ни Божий лик.

Одно Х*ЙЛО, одна личина,
«Славянский мир» – садить-копать,
Здесь дух зловонный – мертвечина,
Болота, гати – всем: НАСРАТЬ!

Есть газ и уголь – в гости просим...
Донбасс – отец! Как он велик!
Мы назовем вас «новороссы!»
Вы – новороссы! – Круто! Шик!

Мы, старороссы, понимаем,
Какая хрень за всем стоит:
Что «новороссов» не бывает...
Что Вова Путин всем рулит.

Ну, а мозги вам промывают,
Про Русь, про уголь и Донбасс...
Ведь новороссов – не бывает!
Ты «новоросс»?
Ты – ПИДАРАС!

Жидобандеры

Ген дебилизма проявился на Донбассе
И жидофобии закралась болезнь,
Распространяется в тупой, забитой массе.
Симптомы: пьянство, истерия и боязнь.

Мерещатся распятые младенцы,
Взывающие русским языком,
Кричащие: «Укропы – это немцы!»
И водку запивают молоком.

Они придут – всех мужиков обрежут!
А заодно и русский наш язык...
И заберут последнюю надежду –
У баб Донбасса будет нервный тик!

Бандеровцы захватят наши шахты!
И будут в них выращивать горох,
И геи будут бегать возле хаты,
Садить коноплю и чертополох!

Одним горохом будут всех кормить,
Пердеть заставят всех в одну трубу,
Чтобы за газ России не платить,
А поставлять в Европу и в Баку.

Тем самым подорвут весь «русский мир»,
Коноплю обкурят православье,
Чертополохом заплетут сортир –
Конец придет шахтерской чести, славе!

Гнилой Европы нам введут манеры,
Заставят есть и вилкой и ножом...
Они уже идут! Жидобандеры!
Чтоб не пустить их – мы здесь всё засрём!

Страна дураков

Конец проблемам! Помощь от небес!
Россия Путина, как бога будет славить –
Его ученые нашли Поле Чудес
Теперь проблемы можно все исправить.

Всего за ночь подымет он страну –
Посадит сад на Поле – будет лад.
Полезет вгору то, что шло ко дну,
Вдруг превратится в рай российский ад.

На всех деревьях вырастут рубли:
Срываем миллион – и в магазин!
То поле на Донбассе – соль земли.
Не жизнь пойдет, а сказка из картин!

Работать – нах! Теперь сади и рви.
Коль деньги есть – нет никаких замков!
Как падишах, как царь теперь живи...
Россия – просто рай
для дураков!

Москва

Москва! Как много в этом звуке
Дерьма и гадости слилось,
Какая у народа злость
На вой сирен и власти трюки!

За подлость вечную расплата –
Бел камень крытый кумачом,
В крови, растерзана, распята...
Хамлом, «великим Ильичем»!

Чтишь до сего дня тех тиранов,
Что черти на смоле пекут,
Из люда сделала баранов,
А те ей песенки поют:

«Мы как Сталин, мы как Путин!,
Как овечки на убой,
За бредовые идеи
Всех потянем за собой!»

Москва, когда же ты прозреешь?
Когда поймешь где правда, что есть зло?
А на своем позорном Мавзолее
Добавишь после Ленина – Х*йло?

Ліліпутія

Весняне, тепле сонечко
Сховалося за хмари.
Втомився я, гуляючи,
Прийшли Морфея чари.
Закрились віки лагідно –
Я бачу дивний сон:
Народ маленький бігає,
Ганя, дурний, ворон.
Балакають, чи лаються...
Усюди бруд і срач,
Та цим не переймаються, –
Горілку п'ють, хоч плач.
Без щастя і без радості –
Розтягнуте похмілля.
Волаючи до старості
На Бога во спасіння.
Такому животінню підходить слово тяжке,
Бо мало в нім реального,
скоріш, жахлива казка.
Можливо просто шоу –
шутів дуже багато,
Які з любого горя
лаштують своє свято.
Лялькові Президенти,
керовані грошима,
Розкрадують уцент все,
з брехливими очима.
Народу Алілуя співають по TV,
Себе в святі малюють, хоч руки у крові.

В них зброї – ну як грязі,
брак совісти, ума.
При владі стільки мразі –
Верховная Дума.

Думками і не пахне –
московський паханат...
Народ російський чахне,
а він нам ніби брат.
Вже стільки того горя на долю за віки,
Куди там того моря – зі сліз за ці роки.
Війна весь час і знову...Тепер серед своїх.
Та скільки ж треба крові,
щоб кат отой іздих?
Не жаль того народу,
який весь час мовчить,
Своїх дітей на страту, у жертву волочить.
Чи люди подуріли, наїлися дурману?
Чи Бога не просили щоб взяв оту оману?
Колись була Росія – країна – материк,
А зараз навіть мова – не мова, мат та крик.
Народ горює немічний,
безвольний дотепер.
Чека не дочекається,
щоб й цей скоріше вмер...
Країна лілі-Путіна тепер.

Лист українських козаків російському султану

Ты, Вован, всех гадов друг,
Всех ползучих и летучих...
Разгоняешь членом тучи,
Золотой держащий Круг,
На поверку слеп и глух.
У тебя народ хиреет
В Дагестане, Адыгее,
Татарстане и Туве,
Черте-как и черте-где.
И в Карелии, и в Коми
Не допросишься соломы,
А в Хакасии, в Чечне –
Все в дерьме или в говне.
Ты, задрыпанный тиран,
Как живет Башкортостан?
А Удмуртия, Саха?
Здесь Москва не без греха?
Ингушетия, буряты – как затраханые гады.
Чуваши и Мари-Эл –
Всюду пьянь и беспредел.
Карачаево, Мордва –
Есть дороги? Хрена с два!
Вон Осетия, Калмыки –
Те жируют? – Да иди ты!
Кабарда, Балкария – все края...
Не до у..я?

Ты велик! – Землицы мало?
Захотелось тебе сала?
Рожа тут твоя не треснет?
Хватит метра – даже с песней!

Хреном с редькой потряси
На все свои области...

Мудрость есть житейская,
Как область Еврейская:
«Коль народ тянешь в ярмо –
Ты не гордость, а клеймо!»

Ты, Вован, султан Московский,
Ты не царь, а червь – и плоский!

Голой задницей пугай
Всех ежей и в зад давай.
Сучий сын, ты, твою мать...
Украину не топтать!

Мы уродов не боимся,
Надо биться, – будем биться!
Ты и лжец, и спец, и бесь
Ты подонок, что пи – здесь.

Ты моржовый хрен Московский,
Кат Чечни и Приднестровский,
Питерский хреносвинарь,
Дагестанской дупы царь.

Ты – расейская злодюка,
Не политик, а гадюка!
Ты абхазский сагайдак,
Кнура старого лайдак,
Ты пройдысвит, старый блазень,
И вселенская зараза.

Самого гаспида внук,
Нашего ты ...уя крюк.
Ты свиняча морда, срака,
Подордынская собака,
Некрещенной твари лоб,
Профурсетка... твою ...ъеб.

Тебе правду мы сказали...
В твою морду мы плевали.
Будешь ты свиней пасти,
Как за МКАДом – нехрысти.

Тепер мы кинчаемо,
бо числа не знаемо,
календаря нам не треба,
мисяць той, що свитьть в неби,
день такый як и у Вас, –
поцилуй у сраку нас!

ІМЕНЕМ НАРОДУ!

Усім царам

Любив цар виїжджати з шиком –
Пани ошатні – ордени блищать,
Люд посміхається, вітає його криком:
Браво!

І діти радісні з цукерками стоять...

Аж ген, убік своїм накинув оком,
Побачив зовсім іншу він картину:
З насмішкою, з зневагою й жорстоко
Народ плювався, стоячи за тином.

Хто це такі? – гарцює цар у криці,
Чом не вітають нас вони отак?

– Та то – сусіди наші – українці,
І Ви для них не цар, а просто так...

У них своя, хоч схожа, інша мова...
І на своїх царів вони плюють, –
Тож краще не заводити розмови –
Зламають тин і пику натовчуть!

З почутого цар ледь не обісрався:
Не може бути! Що то за країна!
Що за народ, що влади не боїться?
Народ – це бидло! Челядь і скотина!

Народ простий – звичайна купа гною!
В них цар – не цар... –
не може того бути!

Ми завтра ж підемо на них війною!
Не хоче цар про мир нічого чути...

Підмовив дурнів двох – Захара і Гаврила –
Щоб у сусідів хати підпалили...

Дав їм смоли на чорне діло –
Щоб пекло там було! Щоб все згоріло!

Вогонь за тин швиденько перебрався –
Згорів палац, згорів у ньому цар...

І рятувать його ніхто не намагався...
Народу цар не треба – то тягар!

Такий доречний, як у бані піп,
Чи люлька голому в ожині....
Усім царам – потрібен добрий ціп,
І жодного не треба в Україні!

Визвольна війна

Війна народу з владою –
То визвольна війна.

Стара система з Радою –
Страшна, важка, брудна.

Стає народне море,
Якщо чужинців ріки –
Коли суспільство хворе
Потрібні інші ліки.

Щоб згинули всі злодії,
Із нашої землі,
Попи, жиди-добродії
І клятї москалі.

Дамо ми собі раду –
Не лізьте тільки, «браття»!
Ні – путінському «ладу»!
Без Тори чи розп'яття!

Війна громади з владою –
Війна та громадянська.
З кролями шоколядними,
Не іграшка, не цяцька.

З одного боку пани,
У них сила грошей,
А з іншого – громади
І мрії всіх людей.

Здолаємо ті дупи!
Ми дужі – ми родина!
Зберемося до купи –
Розквітне Україна!

Іменем народу!

Усі закони – іменем народу!
Тепер не зрозуміло і якого...
Того, який виборював свободу,
Чи вже того, який не знає Бога!

Ще жоден олігарх не сів за ґрати!
Я не збагну! Чогось я не збагну:
Взялися основний закон міняти,
Не дивлячись на кров і на війну.

Щоб не питали про доходи, втрати,
Щоб по закону не могли спитать:
Для чого Конституцію міняти?
Не хочуть ні за що відповідать!

Із іменем народу треба жити,
Своє життя – подарувать йому!
А продавати, красти і гнобити:
Від імені народу: У тюрму!

На скелі Довбуша

Піднімусь на гору, на високу скелю,
Де чіпляють хмари ангели свої
І дихну повітря ліпше меду-хмелю,
Відпущу на волю думи-журавлі.

На кордоні неба, за земним порогом –
Ген полинуть мрії по усій землі,
Поспілкуюсь разом з самісіньким Богом,
Упаду з росою в свіжі ковилі.

Знизу, ген у вирі, ще чатує зрада,
Виє од натуги рідная земля –
Бо панує всюди не вкраїнська влада,
А ота гидотна – жида й москаля!

Запитаю Бога: що то за хвороба?
Чом москаль підступно лізе звідусіль?
Знову ми з натуги б'ємо свого лоба,
А народу сиплять в його рани сіль?

Сину мій рідненький, що тобі казати:
Виженіть мерзоту з рідної землі,
Ця земля для влади – то не рідна мати –
Подивись, у Раді – зайці і кролі.

Як ця влада робить – треба міркувати:
Підло гроші крадуть – на які мости?
Бо суспільство мусить їх контролювати,
Щоб не жирували, як оті коти!

Як громада стане вільна, незалежна,
Най сама пильнує де чії свати,
Бо безмежна влада біситься безмежно –
Тож суспільство має її запрягти.

Не бламати пана, не іти в поклони,
Треба брати вила, коси та серпи,
Нищити хапуг сих до самого скону,
Їх тіла повісити на усі хрести!

Як розвіє вітер і омийуть громи,
Стануть до роботи сестри та брати –
Будуть наші діти біля свого дому,
А не кріпаками на чужі світи.

Бог погладив чуба, дістав свою шаблю:
Берися за зброю – я благословлю.
Все ітиме в діло і ножі, і ґаблі*
Не чекайте доки поведуть на прою.

Не чекайте дяки, не шукайте слави –
Бо оте все тлінне... Є лише одне:
Збирайте докупи всі козацькі лави
За Вкраїну рідну рука не здригне!

* ґаблі – чотиризубі або більше тупоконечні вила для картоплі тощо.

Поляки та німці будуть ваші друзі,
Світ шанує тільки тих, хто має дух,
Той не вартий шани,
хто смердить в калюжі,
Або ж хто ганяє від злодіїв мух.

Ваші лави – сила, ваша воля – зброя,
Щире серце – гостре, чиста правда – міць,
Стане Україна вища за цю гору
І твердіше стане за ворожу криць.

Я буду із Вами – ви є мої діти,
Це велике діло, як я Вам звелів
То робіть завзято – досить вже сидіти,
Для дітей, онуків, батьків, матерів.

Вас благословляю на святую роботу,
Збережу від кулі, зради відведу,
Стане одним цілим український спротив,
Слава – Україні! Смерть лиха – жиду!*

* жид – представник різних національностей, в т.ч. українці, хитрі, продажні й підступні, ласі до влади.

Змій

Наш ворог –
трьохголовий змій,
Ми вийшли на двобій!
Одну зрубали –
знов росте,
Як в казочці старій.

Вогненна паща, пазурі
І сморід навкруги,
Три сотні в Раді упирів, –
Бандити й вороги.

Запекла битва: дух і сталь,
Меч, гострий як та бритва.
Життя за правдоньку не жаль,
Бо правда – це молитва.

Рубай нещадно ту гидоту!
Рубайте голови до пальця.
Існує ще одна турбота:
Чавити їх гадючі яйця.

Жежель*

Крутить жежель різний мотлох,
Вгору стрімко підніма, –
Ген піднісся гнилий порох,
Хоч плюй в очі – все дарма!
Розгулявся – чує силу,
Брудним дощиком наляпав,
Та скажіть, ну не скотина?
Як повія напавхав.
Двері, хвіртки відриває,
Є свобода – є проблема,
В свою правду навертає:
Шок – що Пшонка, що Ярема!
Сильний поспіх – курям на сміх,
Кулям насміх з того лоба –
Тарганів старих за гроші
Чи з наказу уподобав.
Віє жежель в Україні,
Віє холодом до нині,
Крутить люта, що з косою, –
Хоче дуже пасти свині.
Сумно й тужно бідним людям –
Ніде правди людям діти,
Всюди тягнуться шляшками
Придорожні дикі квіти.

* Жежель – місце, де ламінарний потік повітря розганяється і переходить у турбулентність, утворюючи вихор і піднімаючи дрібні предмети.

Залишають рідну неньку,
З глузду мабуть скоро сплунуть,
Охендовська побрехенька
Лиже пастора в Турчину.
Навертають від Європи,
Весь бюджет кролю в карман
А народ законом в Раді
Грає з ман під Беню-ван.

Пірова перемога

Були царі, були часи, герої...
Історію писали ще до нас,
До нас дійшли перекази, сувої
Що залишилось – доїдає час...

Історики, як завжди, зліплять опус,
Підлестяться до тих, хто їм заплатить,
Всім тим прикриють власні дупи й совість,
Бо хочуть їсти, жити добре, спати.

Нові царі, нові часи, «герої»:
Щоб стать «Героєм» треба мати гроші...
Чи батьком олігарха По... такої,
А депутатом – батька фірми «*****».

Вони були із нами на Майдані?
Життям ризикували на АТО?
Та ні – вони у нас обрАні!
Бо треба розуміти – хто татО!

Або ж там мати, брат, кум, сват
– така їх демократія продажна!
Ізнов при владі весь олігархат!
А Рада для народу – недосяжна!

Один клан втік – та ж там місце святе!
І вільним бути аж ніяк не може –
Чого для сина та не зробить тато?
Або для доньки – чи не допоможе?

Брехня цвіте у всій своїй красі!
А Україна – Рай для діток «божих»,
Ми – громадяни будем дУрні всі!
Майдан нам їх прибрати допоможе!

Небесна сотня олігархів діточок –
Це зовсім не ота свята «Небесна»...
Верховна Зрада нам без зайвих балачок
Покаже що все правильно і чесно!

Ніхто й ніщо не може на заваді бути –
Якщо є гроші – їм лишень дорога!
Та чи ми зможемо Майдан забути?
Ця перемога – олігархів перемога?

Для їх дітей народ ішов на кулі?
Для їхніх статків батальйони гинуть?
Вони відверто тицяють нам дулі!
На їх дітей тепер нам гнути спини?

Брати і сестри, на коліна стану,
І попрошу у всіх, коли є змога:
Не зрадьте пам'яті Майдану, Україну
Бо поки-що не наша перемога.

Збирайтеся до купи у суспільство,
Тримайтесь разом – маєм світлу ціль!
А все оце «кумівство» і «жидівство»
Це наша з вами українська біль.

І перемога Піровою буде,
Якщо промовчимо, якщо це проковтнемо,
Ставайте знову на Майдани, люде!
Поки стару систему не зметемо!

АГОНІЯ

Майдан – наш гнів!
Майдан – це дух свободи!
На нього я молюся і без слів...
Народна хвиля, що руйнує перешкоди,
Це – совість нації і лють до ворогів!

Держава – кат! Держава – людожер!
Це царсько-сталінський,
фашистський окупант!

Вона ще не змінилась дотепер...
Це – феодал, ординський каганат!

Кліщі державні досі ще жирують,
А нас щосили заганяють в твердь,
Держава і на трупах бенкетує,
Даруючи суспільству лише смерть!

Суспільство, прокидайся швидше!
Вставай, Ілля! Уже прийшов твій час!
Народ благає, вимагає, кличе:
Із печі злазь! Вставай і ти, Тарас!

Держава – кат, держава людожер
Овечу шкіру натягла на плечі
І милить очі людям дотепер,
Від неї сморід страху, її сечі.

В своїй агонії, в своїй кривавій втечі,
Здыхаючи, готова йти на все...
Тортури, зради – всі найгірші речі,
На братовбивство – може ж пронесе?

Нормальним бути падло те не хоче...
Спокійно вмерти – не дають гріхи,
І Україна і Росія плачуть,
В держави позривало всі дахи!

То що, громадо, зробимо з тим звіром?
Чекати будемо поки наробить горя?
Чи станемо Майданами всім миром
І заб'ємо та скинемо у море?

Бо що таке держава – то ж собака,
Що має захищати й боронити,
Коли ж скажена – лікувать «до сраки»
Пристрелити, прибити, отруїти!

Момент істини

Вклонімось вдячно ворогам своїм
Що розбудили, змусили згадати,
Хто є ми з Вами і з яких родин,
Що досить дупи жирнії лизати!

Вже обирати годі масні рила,
Брехати годі – бо не видно світу:
Європа кинула і надурила,
А всі що крали – знову у корита!

Не маємо ми права ще чекати!
Якщо людина – встань і доведи!
А як за гречку душу продавати –
Ізгинь падлюко – не чекай, не жди...

Останній шанс дає тобі ще доля,
Останній шанс – бо істини момент:
Ти українець? Обираєш волю?
Чи ти нікчемний, непотрібний рудимент?

Пара білих голубів

Піднялась у синє небо
пара білих голубів.
Сіра чайка цілить в першу,
чорний ворон – другу бив.

Чорні душі – хижі душі,
Не здавайся тим лихим!
Дзвін набатний б'є на сполох:
Білий дим і чорний дим.

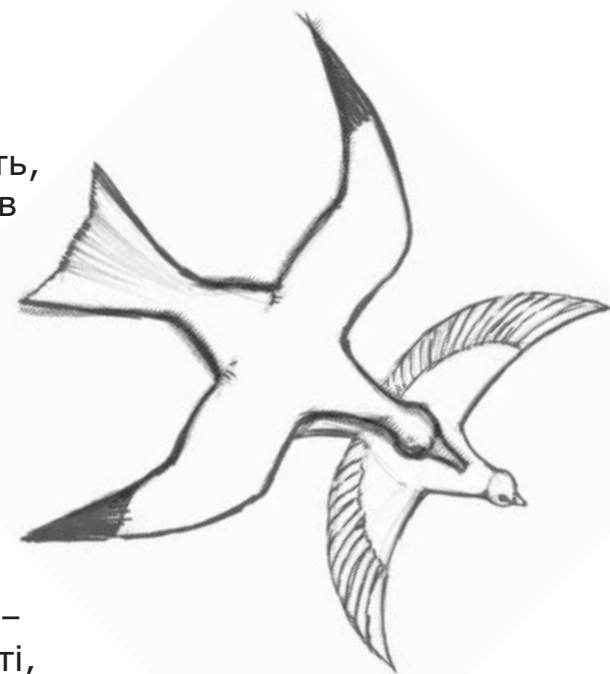
Сіре, чорне – все ж не чисте –
Треба прати, терти, мити.
Сповідався – іди з Богом!
Коли грішний – відмолити.

Якщо грошам служиш тільки,
Забуваючи про Бога –
Душа твоя плаче гірко,
Сиротою, як небога.

Сіра чайка,
чорний ворон
Білих голубів
ганяють,
Наших хлопців
із Майдану

На Донбасі
побивають...

Білий голуб –
символ миру,
Чорний ворон –
символ смерті,
А байдужі – всюди сірі,
Неправдиві, не відверті.

Кричить чайка, кряче ворон:
Станьте чорні! Будьте сірі!
Та у світлих душ є совість,
Коли Божі – тільки білі.

Білі голуби над краєм,
Мирне небо України,
Буде в решті земним раєм,
Буде гідною країна!

Держава із народом грає в карти

Держава із народом грає в карти –
Собі в рукав сховала всі тузи.
Як уполюють – то по морді можуть дати –
то не жарти!

Бо гнів людський страшніший від грози.

Коли народ сліпий та всьому вірить –
Усе іде в держави, як по маслу.
Одне погано: що, як перевірять?
Тоді втекти потрібно з скарбом вчасно.

Нова стара система й далі бреше,
Бере кредити й оббирає свій народ,
Який не бачить, тільки лоба чеше
Кому жалітись, коли злодій от?

АТО потрібне щоб оте сховати.
У всьому винуваті будуть воші...
Та хтось же має за усе спитати:
Ви звідки заробили стільки грошей?

Коли війна, коли народ страждає
Дохід Яресько 26 мільйонів,
52 – у П*****ка набігає –
Такі от бідні – майже без кальсонів.

Держава із народом грає в карти...
Чи ми дурні, щоб з нею далі грати?
Її давно чекає справжня варта,
Тюремний льох і добрі, міцні грати.

Брехня – ТО ШЛЯХ В ОДИН КІНЕЦЬ

Моя бабця говорила:
Брехня – то шлях в один кінець...
У правди величезна сила,
Вся сила миру, всіх добрих сердець.

А за брехнею сховане безсилля,
Людська жадоба, заздрість і лукавство,
Обплутана уся густим бадиллям,
Дорога у чортяче царство.

У нім пани, що лихо царювали,
Політики, злодії, крадії,
Оті, що хабарі з народу брали,
Кати, братоубивці, палії.

Повернення назад звідти немає,
Як двічі в одну річку не ввійдеш,
Але лукавий взято спокушає:
З брехнею легше, начебто, дійдеш.

Бо з правдою, хоч навпрошки, та важко –
Брехнею безліч замаскованих пасток,
Облуди повно, зради дуже рясно,
Ще й терні влади з гострих колючок.

Проте лише на ній є вірні друзі,
Лише вона до джерела душі,
До щастя джерела, не до калюжі,
Вона як Боже світло у ночі.

Хоч раз збреши, – удруге вже не вірять,
І не підходь – на граблі наступати...
Зроби їм добре – теплі очі світять,
Тепер ти поряд можеш другом стати.

В житті своєму, як на довгій ниві,
Іди, саджаючи добро,
Щоб тут сини, онуки жили,
Був всім достаток і тепло.

ГРАНДОНЫ

Часть 1

Дон Басс

Дон Басс уже решил кого поставит
Кто будет Доном тут от имени его,
Кому простить, кому мозги поправит:
Назначит в Киеве он кума своего.

А Дон Януччи просто пойдет нах!
Лишь воровать умеет этот Хам –
Тюрьма, хоть и во фраках и чинах,
Все также тырит шапки по дворам.

Кто, к слову, за него просил?
Шакал Ахмет – дурная злая сука!
Хорошие подарки приносил,
Позолотил и мне и Дону Диме руку.

Казался мне он свадебным бараном,
Телком, готовым к свадьбе на убой,
Зажрался – возжелал стать Доном
И весь район законтрит за собой.

Стал он якшаться с Донами Европы –
Хотел уйти под их протекторат.
Но допускать такое – просто *опа!
Вот это вам «конфетка на парад».

Дон Басс был зол,
И тут шерше ля фам –
Ее бы не в тюрьму, а сразу на кол!
Все ж мелковат для Дона Витя-Хам –
Такую партию красивую... прокакал!

Бесилась вьюга за окном дворца,
И холод пробирал аж до костей...
Дон есть – закон! В нем нет лица.
Законы мафии писались для зверей.

Морозный ветер площадь разметал,
И разгонял ворон на Спасской башне.
Дон Басс задумчиво в окно взирал,
Невольно возвращаясь в день вчерашний.

Почудился таежный волчий вой,
Он с бурей за стеклом сливался в гамму.
Дон лучше знал, чем кто-нибудь другой, –
Его ошибки ждет сам Дон Обама.

Что скажет он? Что скажет он о том?
Войну начать – лиха беда начало...
Не хочется кормить сомов потом –
Чего ж тебе, хреняка, не хватало?

Уже под утро навалился сон.
Но кто сказал, что утро мудренее?
Кто вместе с утром в унисон
Шептал на ухо: ну же, будь смелее!

Влезь в драку, а затем посмотрим!
Сдается – это был Наполеон...
Мы все исправим, если не испортим.
Забыл лишь я про то, как кончил он.

Как злые волки стали над душою –
Оскал звериный и глаза блестят,
Они, мои опричники-изгои
Войны ли, крови, – денег лишь хотят.

«Мы тихо, мы неслышно, из засады!
Клыками в горло – и добыча наша!
А Доны будут этому лишь только рады,
Тебя поддержит вся братва в «параше!»»

Запахло жареным не только из буфета,
Дразнил селедки ржавой резкий дух.
Сдалась мне эта Донова конфета?
Или накроет славой – или в пух...

А что потом? «Потом пойдем на запад,
Со всею яростью им глотки перервем!
Чужая кровь повсюду будет капать –
Как дождиком землицу мы польем!»

«Весь «русский мир» –
теперь он станет русским!
Ты станешь главным Доном – всех сильнее,
Дона Оланда, Донью Марфу мы опустим...
Давай сигнал: седлать браткам коней!»

Боятся – значит уважают.
Коль страшно – надо откупаться!
Пусть Бога вместе с нами ублажают,
Лишь с нами в райских снах
будут купаться.

Чем круче вера, тем прочнее сети,
Все службы – мишура и канитель:
Молитесь Богу – вы же его дети!
Мораль холопскую внедряем и модель.

Начнем с того, что мы «РАБЫ есмь Божьи»,
Теперь за нас решает все Господь...
Как постулаты на наезд похожи,
Любой приход – большой лохоразвод.

И чем разводят: «Он за нас страдал!»
Он не был просто в сталинском ГУЛАГе...
Вот там бы выжил – он бы понимал,
Что значит расписаться на бумаге.

Сакральных жертв, сакральных палачей
Власть, а не церковь рядит, назначает,
А Бог велик – елей для власти всей...
Ни красть, ни убивать ей не мешает.

Религия – наука как страдать,
А церковь – как на этом делать деньги.
Кто сможет эту банду развенчать?
Кто прекратит наперсточный ребрендинг?

Религия – ни разу не духовность!
А жизнь не на словах материальна...
Честь, благородство, личность, совесть
Без веры иллюзорны и банальны.

Когда ты мыслью обретаешь мир,
Или когда, простите за вульгарность,
Ты просто загружаешь свой сортир,
Способен создавать лишь только гадость.

Сортир – есть та материальность,
Которой все вокруг подчинено,
А красота, искусство, гениальность
Не требуют творить говно.

Священник – он торговец рыбой,
Он продает другим для духа пищу,
Религия – законов глыба,
А там одни запреты злобой дрыщут.

Как шлюху ублажают словом душу,
Чтоб заарканить дух и обуздать,
Родник живой загадить и разрушить,
А телом, как рабом повелевать.

Как тишина предшествует грозе,
Так Дон Кирилл вкушал о вечном думы
Он волновался, чуял – быть беде:
Приход дает лишь половину суммы.

А голубям во дворике – плевать,
Как часовые на посту, дремали...

Когда проснутся – могут поклевать,
Того, что со стола им набросали.

Гул со двора Кириллу не мешал,
Он как тот кот – зажавшаяся тварь.
Был толст, ленив, и тем напоминал,
еще сто сытых и поповских харь.

Дон Обама

Великий Дон Обама – просто в шоке!
На это у него есть три причины:
И первая – загнал занозу в оке,
Вторая – по Дон Бассу и по Крыму.

Но третья – наповал убила –
Узнал доходы «бедного» Пердона:
Его разведка трижды подтвердила
Больше его, в раз двадцать-двадцать семь!

Вот это, фак! Обидно не по-детски...
Горбатишься, не покладая рук,
А тут какой-то крендель с цацки-печки –
Во присосался! Просто, как паук!

К тому всему еще он денег просит!
А совесть у него нигде не жмет?
Поскольку не страдает он поносом,
Как тот библейский кент – Искарот.

Обаму жаба не по-детски душит:
Ой, Господи, ни перднуть, ни вздохнуть –
Как можно хреном околачивая груши
Безбожно врать и в скорбно руки гнуть?

В его пруду лягушки пели дружно,
Акомпанируя журчанию фонтана,
А в Белом Доме врачевали гузно –
Не от того в печали Дон Обама.

Где-то высоко над ними
В глубине небес парил орел,
Пара истребителей с Вирджиньи,
И орал, как с мультика, осел.

В этом мире было, все спокойно:
Вон ЦРУ ловило террористов,
Всё выглядело чисто и достойно.
We are Americans! The best!
Ой оптимисты!

Дон Пердон

Ох, как же ему в детстве доставалось –
Но он не плакал, только лишь пердел,
Когда в очередной раз получалось –
Он надуваясь, злобно багровел.

Тогда он был никем, вонючий Педро
Мечтал юнцом увидеть целый свет,
Хотел подняться, жить совсем не бедно,
Оставить за собой богатый след.

Но все меняется, и все проходит...
Кто знал тогда, в те времена кто знал,
Что Педро станет Доном из Пердона, –
А как тогда, по бедности страдал.

Не знал, не мог тогда знать Педро,
Имея с бизнесом достаточно проблем:
Платил налоги он не слишком щедро,
И знал наездов пару хитрых схем.

Отец его на свекле подымался,
Он рос заводами – не тырил по карманам,
Отжал блатную фабрику, старался,
И, наконец-то, выбился и в пана.

За дело – он всегда горою.
Мочил по-тихому изгоев-конкурентов.
Папаня, вместо срока, стал Героем,
Да мало ли из жизни той моментов...

Свезло, а ныне оказался Доном.
Во времена народных бурь Майдана
Не возле оказался, а на троне –
Наверное, якшалась с кем-то мама.

По улицам тянуло шинной гарью,
И дух свободы ноздри щекотал,
Вокруг свежо пахивало грязью
И калом, что Януччи оставлял.

Стая синиц, раскрашенных как надо,
Прошлась на бреющем, пугая снегирей,
А местный воробей, крутился рядом,
Отыскивая гадов и червей.

Часть 2

Весной сирень бессовестно буяла,
Фривольно прячась посреди домов,
И беззастенчиво амбре перебивала,
Что исходил из местных гальюнов.

Природа ожила, встречая лето...
Встревоженным казался Лу-ган-Дон –
Который раз не добежал он до клозета,
Как после пьянки штопаный гандон.

Поддерживая полные штаны,
Он огрызался обнаглевшим мухам...
И, оставлял огромные блины,
Занюхивая водку «русским духом».

Обкладывая матом всю Европу,
Считая виноватым в том УКРОП –
Он думал: где бы вымыть *опу...
И обтереть загаженный свой лоб.

В разгар веселья группового секса,
Под маской новорусского шахтера,
Он принародно благородно спекся,
Не признавая своего позора.

Конвой гуманитарки от Дон Басса:
Снаряды, мины, медицинский спирт
Преображал загаженную массу,
Как проститутку украшает флирт.

И толпы заблудившихся морпехов,
Чеченов, зеков, левых казаков,
Бесхозных и забытых Буков,
И тыщи неопознанных лохов.

Отпущены грехи Доном Кириллом
Братоубийцам, ну и прочим гадам,
Обдолбанным коноплей и кадилом,
Мечтающим Ламанш пройти парадом.

Отбросы упились халявной властью,
Вкусив внезапное величье –
Стреляют с неподдельной страстью,
Утратив человеческое обличье.

На чистых картах в штабе у Дон Басса
Стоял сам Дон, насупив мрачно брови –

В сухих отчетах данных от Кайласа
Скрывалось море слез и реки крови...

В то время Дон Пердон спешил к Обаме –
Часа четыре он уже летел.
Как все евреи думал он о маме,
А от Обамы денег лишь хотел.

Обама был чернее тучи-грома,
И в голове вертелась пара тем –
Нелегкая работа у грандона,
Что крыша едет от нее совсем.

Он думал: много ли осталось?
Продуктов у Дон Басса нет совсем,
Цена на нефть безбожно опускалась,
Кредиты перекрыты вместе с тем.

Китайской мафии того только и надо –
Дерьмо в России достигает шеи ...
Когда пришлют своих полмиллиарда –
Дон Басса труп висеть будет на рее!

Не доставало Дону Бассу хрена –
На кой ляд сдался горе-стерху Крым?
Народы проклянут его колено...
Был малым дураком, а стал большим!

А Дон Пердон – он не российский лапоть,
Пожалуй, надо поддержать его...
Вот только б прекратил все время хапать –
То был бы толк из малого того.

Коль подлецы богатые у власти –
Беднеет на глазах страна,
Ее преследуют несчастья,
Народ страдает и идет война.

Война, АТО – а эти руки греют,
Над ними пули и снаряды не свистят.
Власть без ответа в беспредел наглеет,
Кто будет отвечать за жизнь ребят?

Нельзя богатых к власти допускать!
Не людям служат – служат лишь Маммоне,
Волнует их – чего бы где отжать
Или украсть. И даже в Белом Доме!

Верхушка бесится и меры в том не знает –
Им наплевать на совести закон,
И палку завсегда перегибает –
Так думал вашингтоновский грандон.

Часть 3

Чудны дела, чудны решенья Бога –
Он знает чего нужно для кого,
Лишь Он решает где и чья дорога –
Да будет правда с именем Его!

В середине лета лопнуло терпенье,
Пора бы власть другую показать –
Грандонам огласил свое решенье:
Мол, время вышло – время отвечать!

Он обратился к каждому из них,
Ударив громом и разверзнув тучи:
Пришел тот час – и время собирать,
Разбросанные вами камни в кучу!

Даю всем сроку – ровно сорок дней,
Чтоб завершили все дела земные,
А далее – на страшный суд ко мне,
Держать ответ придется, дорогие!

На том, ударив посохом о землю,
Вознесся снова в царствие свое,
Ну, а грандоны, слову Божью внемля,
Черны стояли, словно воронье...

Всего лишь сорок дней, точнее суток –
Потом за все дела держать ответ!
Совсем ничтожно малый промежуток,
Грандоны ломанулись на совет.

Кляня судьбу и вспоминая злодеянья,
Дон Басс напился, как шакал скулил –
Никак не избежит он наказанья
За все, что на веку своем творил:

Абхазия, Чечня и Украина,
Российские солдаты без имен –
Да в целом мире не найти дебила,
Который бы не знал что все то он...

Затем послушал рассказы о том,
Как изгаляются подельники-грандоны,
Пересчитал доходы от АТО,
Послал с них долю синагоге на фронтоны.

Еще налоги перечислил он Дон Бассу,
Бюджет страны отдал как контрибуцию,
На ФСБ, на прочих пидарасов
И стал писать Пердоно-конституцию.

Когда писал, то слезы так и капали,
Но не о жертвах и бойцах АТО:
Чтобы грандоны по-закону хапали
И ничего им не было за то!

Чтоб власть могли, купить, приватизировать,
Налоги превратить в оброк,
А землю – денационализировать,
Чтоб патриотам припаяли срок.

Забуть велел язык Франка, Шевченка –
Пусть лучше учат идиш и иврит,
Историю нагнуть через коленку,
Националистов Червоненко приструнит.

Чтоб уничтожить даже дух Майдана,
И истребить козацкий вольный род,
Он выгреб все, и мелочь из кармана...
Как можно ненавидеть так народ?

Часть 4

Когда нас держат за лохов,
Да не обидится Европа, –
Смеемся мы без дураков,
Смеемся языком Эзопа.

Великой мудростью полны
Не рассказы попов-вериги –
Преданья древности сильны
Не строчками из Мертвой книги.

Живая книга – жизни тоны,
Заставит глубже заглянуть
Нас в то, что делают грандоны:
Обуть, запрячь и обмануть.

Мы – люди, вместе – человеки,
Построим общество тогда,
Когда грандоны канут в Лету,
И их система – навсегда!

Свободы нужен буйный ветер!
Свобода слова – как вода,
Смыть все дерьмо и едкий пепел,
Дать правды-воздуха сюда!

Любая власть, что правила доныне,
Народу лишь бросает кость
И водку, чтоб не впал в унынье,
Не выливал на власти злость.

Разбои, склоки – это ерунда,
Наоборот – для власти примененье.
Власть – есть закон, и лишь одна беда –
Ей оправдать свое предназначенье.

Коль ты закон – живи сам по закону,
А не греби налоги под себя –
Законы пишут те грандоны,
Не для себя, совсем не для себя.

Неприкосновенность власти защищая,
Она бессовестно использует народ,
Его труды, ресурсы отбирая,
Сама жирует и себе крадет.

Воруются не только деньги –
Воруют все, что можно своровать,
За их кредиты будут наши дети
Горбатиться всю жизнь и отдавать.

Они берут, чтоб их хватило внукам,
А нашим – сразу нужно пожелать:
Такой контроль поставить этим уркам,
Чтоб перднуть было страшно, а не брать!

Детектор правды – вот прививка власти.
О, как боится чистой правды власть!
Тогда наступит для народа счастье:
Когда у власти отберут возможность красть.

Для власти всех опаснее народ,
А для народа – власти бесконтрольность.
Страшней всего у власти идиот,
Как это сделать — вы спросите совесть!

Ответственность и совесть – вот мерило,
Порядочность и честь – священный знак,
А не та мразь, которая карман набила,
Народ ввергая в нищету и мрак.

Грандоны для народа не нужны,
Нужна народам воля, а не страны –
Об этом наши чаянья и сны,
За это поднимаются Майданы!

Из книги Велеса, из Сечи казаков
Нас призывает дух народной воли:
Избавиться от бесовских оков
А власти всей на хвост насыпать соли.

Построить общество, где государство-раб,
Чтобы чиновники народу лишь служили,
Стереть с лица земли продажных жаб,
Развеять прахом даже их могилы.

Нет права на земле злодеям,
Предателям, хапугам – хватит ям!
Мы сможем это сделать и сумеем.
Народам – слава! Им, богатырям!

Час пробил – время собирать!
И пусть бушует гнев народный-лава,
Чтоб внукам и праправнукам сказать:

Героям – слава!

Украине – слава!

Епілог

Пускай простят меня за русский слог,
Пускай стираются границы и кордоны,
Хочу сказать, что этот эпилóg
Наверно не прочтут грандоны...

В сим странном слове – много лишних «р».
Народ их выбросит – наступит это время,
Закончится правление химер,
Зачем людскому роду бремя.

Державы, императоры, цари,
Грандоны, их дурные склоки –
То все болезнь, они лишь упыри,
Людского рода страшные пороки.

Оно взрослеет, да, оно растет –
Все человечество, как корью сим болеет,
Оно поправится, оно переживет
И в новом мире станет лишь мудрее!

Правда

Лиш правда для суспільства має цінність
Складна та правда, чи проста,
Без неї очі засирає плинність,
Ховаючи копита і хвоста.

За правдою йдемо на барикади,
Стає народний черговий Майдан.

Коли нема її – немає ладу,
Новий злочинний мінить інший клан.

То де шукати лікувальну правду?
І хто хова пречистую, куди?
Без неї маємо брехню і зраду
У всьому кажуть винні лиш жиди...

Та чи вони? Вони народу брешуть?
Вони дітей у Раду зтягли?
Про допомогу язиками чешуть,
Батькам «героїв» чи вони дали?

Ні, не вони, а ми – бо мовчимо
І дозволяємо себе дурити,
Хто ми, коли з брехнею живемо?
Хто ми, ким будуть наші діти?

Чи може у наступному житті
Прокинеться, як в казці, наша гідність,
А зараз, рано, – ми сліпі, не ті,
Глухі, німі, ми боягузи жалюгідні!

Лиш правда є найбільша цінність –
Все зло у світі – результат брехні!
Всі злочини та підкилимні ігри,
Політика, замішана в лайні.

Суспільство має правду знати
І правду, як свободу берегти.
Без неї – зло не можна розпізнати,
А нами керуватимуть чорти.

Народ жадає революції

Пройшов Майдан, прийшла війна,
Кругом бардак і політична проституція.
А вибори такі – їм мать родна
Народ жадає революції!

Уже пожили при панах,
Пройшли роки «приватизації»,
Тож гнати треба глистів нах...
Народ бажає революції!

Заводи, фабрики стоять –
Віддали їх, як контрибуцію,
Людей у рабство хочуть гнать,
Народ плекає революцію!

Тож скільки треба ще чекати
Законів, нову Конституцію...
І що напишуть Вам ті кати –
Робити треба революцію!

Як пустим олігархів, знов до влади –
Забудьте про країну цю!
і Ю., і П., і Я., – Вітчизну зрадять,
І наш Майдан – народну революцію.

Давно Небесна сотня стала?
Її ми зараз продамо?
Чи Україна не гукала:
Ми гідні, вільні, ми йдемо!

Не можна Батьківщину продавати...
Не можна і у затінку сидіть...
Та, годі! Годі вже чекати!
Давайте революцію робить!

КОЗАЦЬКОГО РОДУ!

Україна – це я! Україна – це ти!

Україна – це ти! Україна – це я!
Україна – це всі українці!
Ми єдина, велика, щаслива сім'я –
Та слабі ми, коли поодинці.

Тому й ділять тепер
на Донецьк чи на Львів,
На райони, круги, регіони
Щоб робити розбрат між сестер та братів
Так працюють дві п'ятих колони.

Україна – це я! Україна – це ти!
Україна – це наша країна!
Щоб не рвали її олігархи-кати
Має нація бути єдина.

Україна – це ти! Україна – це я!
Україна – це всі українці!
Ми велика, завзята, єдина сім'я –
Та продажні керують чужинці.

Україна – це я! Україна – це ти!
Україна – це ми! Разом – сила!
Ми всі рідні, свої, ми є сестри й брати
Візьмем владу – то буде й щаслива!

Небесна Сотня

Не виходить казати без сліз...
Тремтить голос, згадавши ту днину...
Свої крила розправила вмить
І собою закрила країну.

Хто у копоті палених шин,
Хто з червоним хрестом на халаті...
Піднялись над життям, як один
Наші янголи-душі крилаті.

Вічна шана і наша любов,
Світла пам'ять за подвиг їх щирий,
Ми позбулися страху оков,
Дай Бог мудрості, щастя і миру!

Душі вбитих солдат – журавлі
Непохованих досі літають...
Кожен рік на поля тих боїв,
на свою Батьківщину вертають.

Уся «Сотня Небесна» ключем
Над стражденним Майданом кружляє
Тих, хто має нескорений дух, –
Світлі янголи з неба вітають.

Не стидаюсь своєї сльози,
Що тече по щоці тут на площі,
Грає в ній лиш відлуння грози
Й жовто-сині знамена полощуть.

Не спалюйте мости!

Не спалюйте мости!
Не спалюйте мости!!!
Не спалюйте мости –
Їх довго будувати.
Най навіть раз прийшлося по ньому йти –
Чужу роботу, сподівання і думки
Плекати треба, а не зневажати.

Не спалюйте мости!
Не спалюйте мости –
Зовсім не часто випадає шанс
Який дає нам другу, третю спробу...
Не спалюйте мости!
Щоб було після нас
І до душі дорога й до вподоби.

Не згарище саме...
Будуйте щось красиве:
Курінь, палац, державу, цілий світ –
Коли що вийшло зовсім експресивне –
То житиме віки, мільйони літ!
Коли будujete – закохано творіте,
Вкладайте усю душу в кожен твір.
І все, що збудували – нашим дітям
Щоб цвів в серцях весни яскравий вир.

Дано нам щастя в Україні жити,
Дорогою своєю тут пройти,
Кохати, мріяти, боротися, робити –
Будуйте, а не спалюйте мости!

Наступним Президентом буду я

Наступним Президентом буду я!
Два Льоні, двоє Віті, два Петра...
– бо кожній тварі має бути по парі...
Останній – не такий, як попередні харі...

Бо Україна каже: вже пора!

Навести лад з оцим всім за чверть віку!
Авгієві конюшні розгребти,
А не брехати людям та грести,
Зробить державу сильну і велику!

Отож наступним маю бути я.
Мені з майбутнього те Муза підказала,
бо Україна досить вже страждала!
Вже годі безладу й тинятись навмання...

У Раді мають бути сто юристів,
Достатньо ста народних депутатів,
Всі інші – тільки поза штатів,
Контроль громадський – двісті, може триста.

Народні збори із громадських делегатів, –
Нехай працюють в громадських засадах,
А більше Україні – то є зрада...
І щоб не пахло й духом олігархів!

На всіх посадах – тільки фахівці,
А не куми, коханки чи мажори,
Щоб не «в законі» були прокурори,
Щоб судді не ламали олівці.

І це зробити, люде, не так важко,
Потрібно мати лише справжню волю,
Не вірте у брехливі казочки,
Бо вибираючи – ти обираєш долю!

Гайдамаки

**Реве та стогне Дніпр широкий,
Сердитий вітер завива,
Додолу верби гне високі
Горами хвилю підійма.**

*Дніпро – батько, розіллється
Від сліз та від крові,
А москаль лишень сміється:
Українська повинь...*

*І могили наші славні
Москаль розриває...
добре риє, риє вправно,
Бо свою шукає,*

*А тим часом перевертні
з сходу нападають
Помагають москалеві –
у своїх стріляють.*

*Начетверо розкопані,
Розриті могили.
Чого вони там шукали?
Щоб там схоронили?*

*Вже понесло кров ворожу
у синєє море...
Повернулась – воля Божа,
Повернулась з димом,
Москалям усім на горе
В славі Україна!*

Сидить Кобзар у Києві
Та й пісню співає.
Співа тужно, наче виє, –
Тугу навіває:

*Налетіла чорна хмара,
Сонце загасила –
То прокляті Регіони...
Терпіти не сила!*

*Регіони й комуняки –
Поросячі рила...
Скоро прийдуть гайдамаки –
От буде їм діло!*

Співа кобза під Михайлом,
Співа у Андрія –
Її пісня, як молитва,
Слова душу гріють.

Де поділись гайдамаки,
Де сховали силу?
Пішли світом небораки,
Під Савур-могилу?

Отак співав Кобзар сивий,
Питав у народу:
Мій народе, маєш силу?
Козацького роду?

Розлетілась його туга...
У душі трапляла...
Відгукнулась душа, друга –
На Майдані стала.

Юнь, студентство – не намолиш –
Серцями зібрались.
Клятий Віктор Янукович
Й Беркут обісрались...

Скільки ж було тих сердешних
Вночі на Майдані...
Розігнали і побили
Нелюди погані.

Жирні, ситі, у шоломах
Кийками та газом:
Щоб сиділи нишком вдома –
Не збирались разом!

Звучить кобза – будить спогад,
Кличе вольну волю,
Гука її на дорогах,
Пита вітру в полі...

Налякали? Розбудили!!!
Прокинулись люди!
Яке ж падло та й киями
Дітей наших губить!

Не стерпіла Україна
Панського нагаю:
Устав батько поряд з сином
Від краю до краю.

Взяли кії, взяли в руки
Що у кого було,
Старі дідівські хоругви
У зиму роздуло!

*Які свята? Новий рік?
Тих козлів на палю!
Всю сволоту за поріг!
Всю бандитську зграю!*

Рве Кобзар як нерви струни,
Плаче, надихає,
Будить, будить людську совість,
Спати не пускає.

Пішов народ веселіше:
Козаки – до бою!
На Майдан усі скоріше:
Битись зі жлобою!

Хто з дровами, хто з камінням –
Всі на барикади!
Хто з яким своїм умінням –
Перемоги ради!

Став Майдан! Усьому світу:
Гідність є народу!
Не пусті України віти!
Козацького роду!

Кров у нас тече по жилам
Чиста і гаряча,
Є душа, є дух, є віра!
Людська, не звіряча.

Стали мирно, стали миром...
Намети напнули.
На морозі – не до жиру,
Шини підтягнули...

Зека – геть! Вирує лава,
Йде луна до нині...
Слава неньці Україні!
І героям – слава!

Дзвенять струни на морозі,
Зиновій співає,
Весь Майдан стоїть в облозі,
Кобзар надихає...

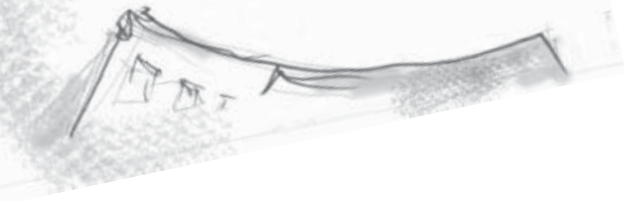
*Горіла шина палала,
Там барикада стояла.*

Горять шини, БеТееРи,
Беркути стріляють,
Горить серце України,
Горить, не згасає.

Пляшки, дрюччя
та бруківка –
Все іде у діло.
За свободу
і майбутнє...
Бери душу й тіло!

Нас гнобили і вбивали...
Плаче кобза
лютня...

Піднялася
над Майданом
Небесная сотня...

**І тепер лишень полину
До самого Бога,
Молитися ...
Молитися в днину
За народ, за честь,
За славу, рідну Україну!**

**Душа піснею співає,
Кобзар на Майдані
Над ним ангели літають
В вишиванки вбрані.**

**Прихилюся, покаюся,
Подякую Богу,
Змахну сльозу і полину
Вам – світла дорога!**

**І мене в сім'ї єдиній,
В Україні новій,
Не забудьте пам'янути
Незлим, тихим словом.**

За ґрати!

Нам дуже хочеться заґрати
Щасливу пісню для людей,
Але спочатку треба стати
Під прапори нових ідей.

Як можна кинути й піти
На чужині доріг шукати?
Отут коріння і хрести,
Ця Батьківщина – наша мати!

Пліч-о-пліч разом маєм стати,
Бо ми одне єдине ціле!
Безжально ворогів вбивати!
У нації – могутня сила!

Всю владу треба помінати!
І гордо випростати спину,
Щоб оновити Україну.
Оліґархат – увесь за ґрати!

Народе України, піднімись!
Нема на кого нам чекати,
Розчисти шлях свій у майбутнє,
Щоб дітям в радості зростати!

Зміст

Про що пишу.....	3
ІДЕ ВІЙНА	
Зелені чоловічки.....	4
Грізна скаканина.....	5
Шпигуни.....	6
Іде війна.....	8
Батальйони, поверніться на Майдан!.....	10
Хто знає, скільки коштує війна.....	11
Або війна, пробачте, або бізнес!.....	13
Зрада.....	14
Гібридна війна.....	18
Груз 200.....	19
Руській мір.....	21
Голий цар.....	22
Брате!.....	25
Не брат ты мне!.....	28
Медвежья услуга.....	30
Червоний сніг.....	31
Укропи.....	32
Нужна война.....	34
Культура якого народа.....	35
Парад Перемоги.....	38
Новороссія.....	42
Жидобандеры.....	43
Страна дураков.....	44
Москва.....	45
Ліліпутія.....	46
Лист українських козаків російському султану.....	48

ІМЕНЕМ НАРОДУ!

Усім царам.....	52
Визвольна війна.....	55
Іменем народу!.....	56
На скелі Довбуша.....	57
Змій.....	60
Жежель.....	61
Пірова перемога.....	63
Агонія.....	65
Момент істини.....	67
Пара білих голубів.....	68
Держава із народом грає в карти.....	70
Брехня – то шлях в один кінець.....	71

ГРАНДОНЫ.....	73
Часть 1.....	73
Дон Басс.....	73
Дон Кирилл.....	77
Дон Обама.....	80
Дон Пердон.....	82
Часть 2.....	83
Часть 3.....	86
Часть 4.....	91
Эпилог.....	94
Правда.....	94
Народ жадає революції.....	96

КОЗАЦЬКОГО РОДУ!

Україна – це я! Україна – це ти!.....	97
Небесна Сотня.....	98
Не спалюйте мости!.....	99
Наступним Президентом буду я.....	100
Гайдамаки.....	102
За ґрати!.....	113